

BRASNYÓ ISTVÁN VERSEI

FOGJÁK VERGILIUST

Fogják Vergiliust
kezét hátrakötik meg(bi)lincselik
kipeckelik a száját
daloljon nyakra-főre

HAJNALICSKA

Igenis
esendő véleménnyel
a szeméttelpek környékéről
drótkerítések mentén
és a hajnalicska fekete magjáról

akár a hosszú történet
kiindulópontjáról
ami végül is
ide vezetett

mintha sokasodna vagy valami
hasonló menne végbe
kék bársonyködös belsejében

FŰ NŐ

Kitavaszdik
a hatalom elidegenedett gócaiban
fű nő

emeli zöld sisakját
állszióját
bontja zöld hátizsákját
megnézni a holmit

a borotvát a vérnyomokkal
a rozsdálló szappant
a zsebtükröt
a tűt
a kétrét cérnát

rendben-e minden
a világon
mi maradt vissza
a téli öltözék zsebében

hogy elhullott őszi magokból
mi képes kelni
városi kertészetekben
ahol a gyöngén fizetett munkaerő
mintha tulajdon sírját ásná

VÍZSZINT

Félvakon ide jutva
mutatom májamat kevés epével
feltárom zsigereimet
hadd világítsanak
ebben a szenttelen folyamatban
hogy élni

Szakadatlanul rátérni a tárgyra
ügyes kitérővel háritom el magamat
mielőtt végleg megszokottá
válna a jajongás
tajték lepné el a bőröm

Vad lepedékkal a nyelvemen
sós kiáltás csapódik akár a tenger
mennyei szirtfokoknak
angyali festményeken
Madonna homlokának

PAPÍRON

Papíron létezni
kibontakozott szírom szárny
türelmével a betűnek

látva a nagy folyamat
sejtve mennyien szomjan fognak veszni
hányan belevesznek
és mindez még semmi

túlhan a bástyát
létezni ehhez láncoltan
akár a fejsze fokához

összekötve és elszakítva ugyanakkor
mint aki semmit sem tanult
mindez nemigen volt rá hatással

nagy csukott könyvben
vagy kinyitott könyvben
amelyikből vér serked
és levesért állnak benne sorban
bizakodva türelmetlenül
akik a margón át tervezik a menekülést

LAKÁS

Vedlő vakolatú
földszintes városokban
ahol egykor lakás után jártunk

régebben vastag
kifent bajszú mesterek
fontos merénylet tervét
dédelgették
és mellkasukban francia gyártmányú
kézigránát dobogott

most ugyanitt
kemény művelés alá esnek
a szűk kertek
a nyirkosság az agyvelőig ér fel
a fal tövében elveszett
paprikajancsi lakik

Stöckler hadnagy, 1917. V. 20.